

Skepparen och Gammel-Erik

Det var en gång en skeppare, som hade en obegriplig tur i allt vad han tog sig för. Ingen fick sådana frakter och ingen förtjänade så mycket pengar som han, ja, pengarna riktigt strömmade in i hans plånbok. Det var heller ingen som vågade sig på sådana resor som han, ty vart han än for så var vinden med honom, ja, man sa till och med att bara han vände sin hatt så fick han vinden att vända sig som han ville.

Han for i många år både med trälaster och ända bort till Kina och pengar tjänade han som gräs. Och en gång kom han hemåt över Nordsjön för fulla segel och undan gick det med en sådan fart, att man kunde tro han hade stulit både last och skuta. Men då fanns det en som ville ha tag i honom och han for ändå fortare, han. Det var ingen annan än Gammel-Erik, och nu kom det fram att skepparen skrivit kontrakt med honom och att tiden var gången till ända, så att skepparen väntade i varje stund att fan skulle komma och ta honom.

Skepparen kom upp på däck och kikade till väders. Därpå ropade han åt timmermannen och ett par av besättningskarlarna och befälld dem gå ner i lastrummet och hugga två hål i skutans botten. Sedan skulle de lyfta ner pumparna från sina hållare och köra fast dem i hålen i skutans botten så att sjön stod högt upp i pumprören.

Karlarna tyckte förstås att det var en konstig befallning, men de gjorde som skepparen sa. De högg två hål i skutans botten och satte fast pumparna så noga att inte minsta droppe vatten kom upp i lastrummet, men Nordsjön stod sju fot högt i pumprören.

Det var med näpp och nöd de hunnit sopa rent efter sig i lastrummet förrän Gammel-Erik kom farandes som en virvelvind och högg skepparen i kragen.

»Stopp, far, det är väl inte så brått», sa skepparen och

började med hjälp av en stor spik plocka bort klorna, som fan slagit i hans ena arm. »Har vi inte gjort kontrakt på att du ständigt och jämt skulle hålla skutan tät och torr?» frågade han vidare. »Du är mig just en snygg en, du, titta i pumparna får du se. Vattnet står sju fot högt i rören. Pumpa nu, din satan, och sluta inte förrän skutan är läns. Sedan kan du ta mig och behålla mig så länge du vill», sa skepparn.

Och Gammel-Erik var inte klokare än att han gick i fällan. Han pumpade och svettades och strävade. Svetten rann i bäckar över hans rygg, ja, man kunde nära nog ha drivit en kvarn med forsen som rann på ryggen. Han pumpade upp Nordsjön och lät den rinna ut i Nordsjön igen. Till sist blev han trött på jobbet och när han inte orkade mera så reste han hem till sin mormor för att vila sig. Skepparen fick vara i fred och är han inte död nu, så reser han väl alltjämt dit han har lust och vinden vänder sig efter som han vänder på hatten sin.